

הכנסת השביעית
מושב ראשון

פרוטוקול מס. 49

~~מישיבת ועדת משנה של ועדת הכנסת לענין מספר שיחות הטלפונים לחברי הכנסת.~~
יום א', י"ד באב תש"ל - 16.8.70, בשעה 11.50.

נ כ ח ר - חברי הוועדה:

י. ישעיהו - היו"ר
א. אנקוריון
ר. ארזי
מ. ביבי
ז. המר
א. זילברברג
מ. זר
צ. צימרמן
א. רזיאל-נאור

מוזמנים:

מר הברפילד - מנהל שירותי הטלפון, משרד הדואר
מר שר - משרד המשפטים

מזכירת הוועדה:

גב' מזל ברפי

ר ש מ ה :

שולמית פרג

בסדר-היום: דיון וקבלת החלטה בדבר הגדלת מספר השיחות הבינעירוניות להם זכאים חברי הכנסת ח"נפ.

היו"ר י. ישעיהו:
לפני שנפתח את הישיבה של ועדת הכנסת
נשב כוועדת משנה שנבחרה לענין שיחות
הטלפונים להן זכאים חברי הכנסת.

כמה מיושבי ראש הוועדות טוענים שכמות
השיחות הבינעירוניות שעומדת לרשותם איננה מספיקה להם. טוען לזה
ח"כ קרגמן - יו"ר ועדת הכספים - היושב בחיפה, ועוד כמה יושבי ראש
אחרים. אכן יש לזה משמעות. לכן הוצע להגדיל את המיכסה, או לשחרר
אותם מכל הגבלה.

האמת היא כי החלפנו דברים עם ועדת
הכנסת על נושא זה, ואז התעוררה שאלה אם אפשר להפלות בין חברי הכנסת
לפי החוק, כי לפי החוק כל חברי הכנסת הם שווים למרות שמשכורתם שונה.
אבל יש כמה שאלות מעשיות. כמו כן הוצע, שאם מגדילים את המיכסה, אז
צריך להגדיל גם לסגני יושבי ראש הכנסת, שאחד מהם הוא חיפני - הכוונה
לח"כ צימרמן, והשאר הם או ירושלמים או תל אביבים. אם כן, הרי שהשאלה
היא של השוואת דרגות יושבי ראש הוועדות וסגני יושב ראש הכנסת.

כמו כן עומדת השאלה של מזכירי הסיעות
בכנסת. הם טוענים שהם משרתים את הסיעות, לכן הם רוצים שישלמו להם
או שישחררו אותם מלשלם בעד השיחות. ושוב, הוצע שגם ראשי הסיעות - ולא
רק יושבי ראש הוועדות... יש ראש סיעה בת 60 חברי כנסת, ויש סיעה
בת חבר כנסת אחד... היה מי שהציע שאם רוצים להגדיל את מספר השיחות,
שאו"ל נח"ב את הכנסת בתוספת שיחות ליושבי ראש הוועדות, לסגני
יושב ראש הכנסת ולמזכירי הסיעות, והרי בסופו של דבר הכל הולך מכיס
אחד. אבל מבחינת חלוקה נכונה של חיובים, הרי שזוהי אחת ההצעות.

על כל פנים, מהו המצב? אולי יש לך

הצעה לפתרון השאלה הזו?

ברצוני לדבר מהבחינה העובדתית:

מר הברפלד:

המיכסה שאושרה בחודש מרץ 1964 אומרת
כי חבר כנסת זכאי בתשלום 9600 שיחות מקומיות לשנה, וזה בנוסף ל-720
שיחות בינעירוניות הנ"תנות באמצעות טלפונאי לשנה. למעשה, אפשר
להמיר את זה ב-9 שיחות מקומיות, כך שמתווספות כ-6480 שיחות מקומיות
במקום 720 שיחות חוץ.

בינתיים בגלל השיחות הישירות, השיחות
הבינעירוניות שניתנות באמצעות טלפוני, הולכות ומצטמצמות. משום כך
חשבתי כי אנחנו נהפוך את זה לשיחות מקומיות, וזה כמובן מתווסף לשיחות.
ואז כל חבר כנסת יהיה זכאי ל-16,080 שיחות מקומיות, או 1350 שיחות
מקומיות לחודש.

ברצוני לציין ולומר כי בשנת התקציב

1968/69 אף חבר כנסת לא עבר את המיכסה הזו של 16,080 שיחות מקומיות
לשנה.

אולם, בשנת התקציב 1969/70 נמצאו 6 חברי

כנסת שעברו את המיכסה הזו, והפירוט הוא כזה: שני חברי כנסת הם מתל-אביב,
חבר כנסת אחד הוא מאשדוד, חבר כנסת אחד מחיפה, וחבר כנסת שמואל תמיר
וחברת הכנסת אמה תלמי.

ח"כ חזן עבר על המיכסה ב-3500 שיחות

מקומיות; ח"כ שמואל תמיר - 15 אלף שיחות מקומיות; ח"כ כהנא -

ב-84 שיחות מקומיות; ח"כ צימרמן - 3100 שיחות מקומיות; ח"כ קרגמן -

ב-1400 שיחות מקומיות; ח"כ תלמי - ב-10,750 שיחות מקומיות.

מר הברפילד:

המחשבה היתה ללכת בכיוון של יושבי ראש הוועדות ולהגדיל להם את מיכסתם, מתוך נימוק שיושבי ראש הוועדות יש להם יותר מעמסה, והם, נגיד, יותר טרודים בעניני הכנסת מאשר לחברי כנסת אחרים.

בענין ההפליה: מבחינת החוק, אינני יכול לחוות דעה, ולענין זה יש צורך בחוות דעת משפטן.

בענין מזכירי סיעות: למעשה, הם אינם כלולים בין נבחרים העם. אם צריך לתת להם משהו, הרי שכדאי לתת להם על חשבון הכנסת כפי שזה נעשה לגבי עובדי מדינה.

לגבי יושבי ראש סיעות ואחרים - איך לי כרגע הצעה. כל החלטה שתקבל, אנחנו נבצע.

הצי"ר י. ישעיהו:
אולי אפשר לעשות אבחנה גיאוגרפית? כלומר, להוציא מרכזים ירושלים-תל-אביב, ולתת הגדלה למרכזים כמו חיפה והדרום... למעשה, חברי הכנסת חזן ושמואל תמיר ועוד, עברו את המיכסה, משום שהם דברו מאזוריהם.

מר הברפילד:
ישנם חברי כנסת שנמצאים חלק מהזמן בבתיהם, וחלק בירושלים או בתל-אביב. נוסף לזה, בין שחבר כנסת מדבר מביתו או מהחדר בירושלים או בתל-אביב - זה היינו הך, כי אנחנו מפצלים את השיחות כך שלא יצטרכו לשלם על שיחותיהם. מכל מקום, כל מה שהם מדברים משני הטלפונים שלהם, זה נכלל ב-16 אלף השיחות להן הם זכאים.

צ. צימרמן:
מטרידה אותי הבעיה של הגדלת מיכסת שיחות טלפוניות לחלק של חברי כנסת. בסעיף 11 שבתקנון הכנסת (חוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם) נאמר: "חבר כנסת זכאי למספר שיחות טלפוניות חינם; ועדת הכנסת תקבע את מספר השיחות לסוגיהן." כלומר, זה מתייחס לשיחות חוץ ומקומיות ושהן זהה לגבי כל חברי הכנסת. זה לא אומר לחבר כנסת זה או אחר.

למעשה, אנחנו עומדים כרגע בפני הבעיה גם משום ששיחות חוץ מתבטלות. אם אתם מבטלים את שיחות חוץ, אז אתם נותנים 6400 שיחות מקומיות, שבסופו של דבר זה מסתכם ל-16.080 שיחות מקומיות.

לגבי הבעיה של אלה שעברו על המיכסה של השיחות: אני מבין שהשנה האחרונה היתה שנת בחירות, ומטבע הדברים יש יותר עירנות בשיחות.

ברצוני לדעת לגבי חברי כנסת אחרים שלא עברו את המיכסה: האם הם מיצו את המיכסה שלהם? או אולי לא השתמשו בשיחות שעמדו לרשותם?

אותם חברי כנסת שגרים בצפון או בדרום הארץ, ייהנו מהתוספת אם תוגדל, ואילו אחרים - הרי בין כה וכה לא יעברו על המספר, שכן כל אחד מדבר מה שצריך ולא מה שלא צריך.

מר הברפילד:
לא הבאתי אתי נתונים, אבל אני מניח שיש
כאלה שהתקרבו לגג המיכסה, ויש כאלה
שהתקרבו פחות. אם זה יענה בדיוק על הכל - לצערי, אני לא יכול לענות
על שאלה זו עכשיו.

צ. צימרמן:
אם נגדיל בכלל - האם זה יעודד חברי אחרים
לעשות יותר שיחות?

מר הברפילד:
זה ענין של הרגלים ושל צרכים.
נדמה לי שזה לא קשור למיכסה. זה תלוי
בהתנהגותו של יחיד...

מ. זר:
אני מניח שלא נעשה אבחנה בין חברי כנסת,
וגם לא מבחינה גיאוגרפית. זהו ענין
אינדיבידואלי.

אני חושב כי מכיון שמאז 1964, זו השנה
שבה נתקבלה ההחלטה על מיכסת השיחות - עברו 6 שנים, והכל עלה, גם הישוב
גדל והצרכים גדלו... לכן אני מציע שהישוב ראש, יחד עם מר הברפילד,
יקבעו את העלאת המיכסה באופן סביר, והיא תהיה לכל חברי כנסת. ודאי
יימצאו חברי כנסת שישתמשו בכל המיכסה, אז ישתמשו, ואם לאו - מה טוב.
אני סבור שרבים לא עברו את המיכסה. ואם היו כאלה שעברו את המיכסה,
ודאי היו צריכים לעשות זאת. למעשה, זה מכיס אחד לכיס שני.

א. זילברברג:
ישנם חברי כנסת הגרים בהתיישבות. ח"כ
גרשוני, לדוגמה, כל שיחה שהוא משוחח
מסתכמת ב-5-6 שיחות מקומיות... גם ח"כ יפוח, הגר בשדרות, גם אצלו
מסתכמות שיחות רבות. לדעתי, יש לקחת את הסיבה הזו בחשבון.

צ. צימרמן:
הצעה ח"כ זר נראית לי, אבל אני מציע
תקון אשר, למעשה, לא יתבטא בשינויים
גדולים. אני מבין שהתקנה באה לעזור לחברי הכנסת לבצע עבודתם ללא
הגבלות.

אני חייב להודות כי אני שייך לאלה
שעברו את המיכסה. עיקר שיחותי מחיפה הן עם תל-אביב או עם ירושלים.
מכיון שקשה לעשות אבחנה גיאוגרפית, הריני מציע להגדיל את המיכסה.
(ב) הייתי מציע שתהא אפשרות של השוואה
של החשבון בתקופת השנים של הקדנציה. כידוע, המיכסה היא שנתית,
אם כן נהפכה לתקופה של ארבע שנים. האם יש אפשרות לעשות זאת?

מר הברפילד:
המחשב לא יוכל לעשות את זה. המיכסה
היא שנתית, לכן זה קשה.

היו"ר י. ישעיהו:
הכמות השנתית היא 16 אלף שיחות, וזו אכן
כמות עצומה, והיא מתחלקת ל-1300 שיחות
לכל חודש...

אח ענין האיגום אינני מקבל, שכן אז יהיו
חברי כנסת אשר ידברו כפליים. לכן הברירה שעומדת בפנינו היא אחת
משתי הדרכים הבאות: או להגדיל את המיכסה לכל חברי הכנסת, או להגדיל
את המיכסה לפי אזורי החיוב אשר לפי דעתי יש בזה צדק. מכל מקום, הייתי
מעדיף את הדרך הזו של הגדלת המיכסה לפי אזורי החיוב. אולם, אינני

היו"ר י. ישעיהו:

בטוח אם מבחינת הבירור הקפדני של החוק אין בזה משום דופי...
אם כן, יש בפנינו שתי הצעות - א) להגדיל את מספר השיחות; ב) להגדיל
את מספר השיחות לפי אזורי החיוב, כלומר להגדיל את מספר השיחות לחברי
כנסת הגרים בצפון ובדרום הארץ. כיצד ישתמע דבר זה מבחינת החוק?

א. רזיאל-נאור:

צריך להביא לידיעת הציבור שהשיחות,
ברובן, הן תוצאה של פניות הציבור.
כלומר, אם מדברת אחי מורה מחולון, אז עקב כך נזדקקתי לשוחח טלפונית
עם 4-5 משרדים שונים, ולאחר מכן הייתי צריכה לדבר גם אתה להולון...
השיחות שנעשות על ידי חברי הכנסת הן תוצאה של טיפולים... לדעתי,
צריך להשמיע את הדברים הללו בדרך הנכונה, כדי שיובאו לידיעת הציבור.

מר שר:

אמרתי בישיבה הקודמת, ואני חוזר ואומר
עכשיו כי לפי דעתי אין אפשרות להפלות
בין אם לטובה ובין אם לרעה בין חברי הכנסת, אלא אם יתוקן החוק, כי
לפי סעיף 11(ב) של חסינות הכנסת כתוב: "חבר הכנסת זכאי למספר שיחות
טלפוניות חינם; ועדת הכנסת תקבע את מספר השיחות לסוגיהן".

כל עוד היתה אפשרות של אבחנה בין
שיחות מקומיות ושיחות חוץ, הרי שכך היה צריך לעשות. הואיל ואין
כיום שיחות חוץ, וכל השיחות הן שיחות מקומיות, ללא יוצא מן הכלל,
הרי שלפי דעתי צריך לקבוע כאן מספר שיחות אחיד לכל חברי הכנסת.
בכל זאת נשארת האבחנה לגבי "מספר השיחות
לסוגיהן", הכוונה היא לשיחות הטלפוניות... לכן מבחינת אזורי חיוב
אבחנה כזו לא תתפוס. משום כך הייתי אומר להגדיל את מספר השיחות
לכל חברי הכנסת.

צ. צימרמן:

מכיון שענין זה של שיחות חוץ מתבטל, הרי
שאני מציע להגדיל את מספר שיחות החוץ
שהיה עומד לרשותנו - מ-720 ל-1200 שיחות חוץ.

ס י כ ו ם :
חברי הוועדה הבאים - י. ישעיהו - היו"ר, מ. ביבי,
א. אנקוריון, מ. זר, ר. ארזי, צ. צימרמן, א. רזיאל-
נאור -

נחנו את הסכמתם לגבי שיחות טלפוניות לחברי הכנסת
להחיל את החלטת הוועדה מהיום, י"ד באב תש"ל (16.8.70)
בדבר הגדלת השיחות הבינעירוניות להן זכאים חברי
הכנסת חינם ל-1200 שיחות, מיום כ"ד באדר ב' תש"ל
(1.4.70).

לגבי בעיית מזכירי הסיעות הוחלט כי הכיסוי
לשיחות הטלפוניות שלהם יהיה על חשבון הכנסת.

חודה רבה. הישיבה נעולה.

איו"ר י. ישעיהו:

הישיבה ננעלה בשעה 12.50.

הכנסת השביעית
מושב ראשון

פרוטוקול מס. 49 א
מישיבת ועדת הכנסת לענין ~~התקנון~~, שהתקיימה
ביום א', י"ד באב תש"ל - 16.8.70, בשעה 12.50.

נ כ ח ו - חברי הוועדה:

י. ישעיהו - היו"ר
א. אנקוריון
ר. ארזי
מ. ביבי,
ז. המר
א. זילברברג
מ. זר
צ. צימרמן
א. רזיאל-נאור.

מוזמנים:

מר שר - משרד המשפטים

מזכירת הוועדה:

גב' מזל ברפי

ר ש מ ה :

שולמית פרג

בסדר-היום: - ערעור ח"כ שמואל תמיר בענין דחיפות הצעתו לסדר היום
על השבויים הישראלים שבמצרים, שנדחתה בנשיאות הכנסת.
- קבלת החלטה בדבר העברת חוק הגנת הדייר לוועדת החוקה,
חוק ומשפט.
- תקנון הכנסת (תיקון) - (דיון על סעיפים 71"א, 71"ב,
71"ג, 71"ד).

-- -- -- -- --

היו"ר י. ישעיהו:

אני פותח את הישיבה.

זה עתה סיימנו בוועדת המשנה את ענין השיחות הטלפוניות לחברי הכנסת, והחלטנו להגדיל את השיחות הביניים - עירוניות להן זכאים חברי הכנסת חינוך מ-720 ל-1200 שיחות חוץ.

ההחלטה שנתקבלה בוועדת המשנה של ועדת הכנסת לגבי הגדלת מספר השיחות הבינעירוניות להן זכאים חברי הכנסת חינוך מ-720 ל-1200 שיחות, מיום כ"ד באדר ב' תש"ל - 1.4.70 - א ו ש ר ה

היו"ר י. ישעיהו:

נחבל מכתב מח"כ שמואל תמיר בו הוא מערער על כי נשיאות הכנסת לא קבלה את ענין הדחיפות שבפנייתו. היה זה היום האחרון של ישיבת הכנסת שלפני הפגרה, אבל ערעור הוא ערעור, ואנחנו חייבים להתייחס אליו לגופו, בין אם הדחיפות מעשית או לא, ועלינו להחליט בענין זה.

מה היו הנימוקים שבגללם לא נתקבלה הדחיפות?

א. רזיאל-נאור:

אני לא קבלתי נימוקים...

היו"ר י. ישעיהו:

מ. ביבי: אני (חבר נשיאות הכנסת) דברתי בזכות דחייה משום שסברתי כי לגבי גולדווסר המנוח אין שאלה של דחיפות... כי הרי המקרה כבר קרה... הדחיפות יכולה לחול לגבי אלה שנשארו בחיים. כך סברתי. הנה, היום אני יותר איתן בענין זה לאחר שהוחזר שוחט משום שאני סובר כי לענין זה מתאימה דיפלומטיה שקטה ולא צעקות רועשות... מגמתנו היא להוציא את הטייטל שלנו, ואם כן אזי עלינו ללכת כפי שהלכנו בעבר - בדרך של יחסים שקטים. שכן הם עזרו לנו יותר מכל דבר אחר. מכל מקום, כך סברתי, שטוב יותר שזה יתנהל באופן שקט ולא בצורה של דקלרציות וכו'.

היו"ר י. ישעיהו:

הרב קורב שבקר לאחרונה במצרים אמר כי מענינים ומדכאים את השבויים שלנו. הוא מסר עדות כזו, והיא נתפרסמה בארצות-הברית, וזה מחמיר את המצב של השבויים שלנו.

לגבי הטייטל שמת, אפשר לקבל את הענין של הדחיפות, ושאלה זו לא ממלאה שום תפקיד. אבל לגבי מצבם של השבויים במצרים ובסוריה, זוהי שאלה חמורה.

א. רזיאל-נאור:

אינני מסכימה לדעתו של ח"כ ביבי אפילו בנוגע לטייטל שהוא בין המתים. אני חושבת כי אסור לנו לעבור בשתיקה על ענין זה למרות שאני בטוחה ומשוכנעת שעושים רבות בדרכים השאיות ושקטות, אבל בזה לא סגי. מדינה שמכבדת את עצמה, תעשה רק בצנורות של דיפלומטיה שקטה. אבל עכשיו צריך לעשות בכל צורה שהיא. הכל יודעים זאת. לכן אני חושבת שאסור לנו לעבור על כך בשתיקה, מה גם שהמדובר הוא גם על מצבם של שבויים אחרים. לא נותנים לצלב האדום להתקשר עם השבויים, אז מה טעם בשתיקה?

א. רזיאל-נאור:

אולי על ידי כך שתהיה מחאה תקיפה וחריפה יצליח הצלב האדום לגשת אל שבויינו? מכל מקום אני חושב, שצריך לראות את זה בדחיפות העניין.

היו"ר י. ישעיהו:
הכנסת נמצאת עתה בפגרה. לפי הנוסח של תקנון הכנסת אולי נוכל להמליץ שההצעה הזו תהיה בגדר של ועדת חוץ ובטחון, ושהיושב ראש יעבור אותה לוועדת חוץ ובטחון...

מר שר:
מבחינה פורמלית, הסמכות היא בידי יושב ראש הכנסת לאחר התייעצות עם ועדת חוץ ובטחון. בסעיף 31א. (א) של תקנון הכנסת כתוב:

"נראה ליושב ראש הכנסת, לאחר התייעצות עם ועדת החוץ והבטחון, שהעלאת ההצעה לסדר היום והדיון בה במליאת הכנסת עלולים לפגוע בבטחון המדינה, לא יאשר את ההצעה כאמור בסעיף 31 אלא יעבירה לוועדת החוץ והבטחון; (ב) ועדת החוץ והבטחון תשמע את המציע ותחליט אם לדון בהצעה או להסירה מסדר היום; החליטה הוועדה לדון בהצעה, דין ההצעה כדין ענין שמסרה הכנסת לדיון בוועדה זו."
למעשה, יושב ראש הוועדה יכול להביא לידיעת יושב ראש הכנסת שדעת הוועדה היא שהנושא המסויים הזה הנו יחייב הואיל והוועדה ראתה את הקשיים וכו'. אז אפשר להעביר את זה בהתאם לכתוב בסעיף 31א. ולדון בעניין.

צ. צ'מרמן:
המציע היה מעוניין שיהיה דיון בכנסת על מנת שתהיה לבעיה זו השומת לב צבורית, ולא פנימית. אינני יודע אם סעיף 31א, שזה בסמכות יושב ראש, קולע למטרת המציע.

(ב) אותם הנימוקים שהשמעתי בנשיאות לא נתקבלו, ואז נמצאתי במעוט. טענתי כי הממשלה עושה מה שהיא עושה בצנורות הדיפלומטיה, ואילו הכנסת עושה מה שעושה באופן צבורי. מה שהוועדה תצביע, אני מודיע מראש שאני לא אצביע. לכן אני מציע שהוועדה חייבת להחליט בעניין זה.

היו"ר י. ישעיהו:
נותרה לנו הדרך שאנחנו נבקש את יושב ראש הכנסת שיראה את מצבם של שבויינו, ושיפעל בהתאם לסעיף 31א. של תקנון הכנסת, ובהסכמתו תנתן ההחלטה. כלומר, יושב ראש הכנסת יתייעץ עם יושב ראש ועדת החוץ והבטחון, ושהוא יתן דחיפות להעביר את העניין לוועדת החוץ והבטחון.

צ. צ'מרמן:
ההצעה של יושב ראש הכנסת היא, למעשה, של יושב ראש ועדת הכנסת. מבחינה פורמלית זה בסדר. אבל זה לא משריע את רצונו של המציע.

(ב) למעשה, כל חבר כנסת של ועדת חוץ ובטחון יכול להציע את זה. אולם, בהתחשב שהכנסת לא יושבת יותר, הריני מסופק אם ירצו לשבת. אני מפקד שהבעיה הזו של מצב שבויינו הדיון רק בעוד חדשיים.

ה ו ח ל ט

לקבל את ערעורו של ח"כ שמואל המיר בדבר הצעתו הדחופה לסדר היום של הכנסת.

הוועדה החליטה להמליץ בפני יושב ראש הכנסת להשתמש בסמכותו לפי סעיף 31א. של תקנון הכנסת ולהעביר את הנושא על מצבם של כל השבויים הישראליים שבידי מצרים, סוריה וירדן לוועדת החוץ והבטחון.

כן ממליצה הוועדה שהיושב ראש, לכשיקבל החלטתו, יפרסמה בציבור.

מ. ביבי:

אני מוכן להיות במעוט, שכן ברצוני להשאר בדעת.

היו"ר י. ישעיהו:

אותו נימוק שלך מצדיק להעביר את ההצעה לוועדת החוץ והבטחון.

מ. זר:

מה אנחנו עושים? - הרי שלא הכרנו בדחיפות ההצעה מתוך השיקולים שאותם העלית, ח"כ ביבי, ובצדק. למעשה, הצענו למציע שיגיש שאילתה שעליה אפשר לקבל תשובה, ועם פומביות.

היו"ר י. ישעיהו:

אני אציע לוועדת החוץ והבטחון לפרסם את הדברים.

ר. ארזי:

ברצוני לשאול: סעיף 31א. אומר שאם "נראה ליו"ר הכנסת, לאחר התייעצות עם ועדת החוץ והבטחון, שהעלאת ההצעה לסדר היום והדיון בה במליאת הכנסת עלולים לפגוע בבטחון המדינה, לא יאשר את ההצעה אלא יעבירה לוועדת החוץ והבטחון". יתכן שוועדת החוץ והבטחון תגיד שאין פגיעה, ואילו הנשיאות יכולה להחליט אחרת... הרי שעל ידי כך אנו מעמידים את הנשיאות במצב קשה.

לכן אני שוקל אם ההצעה של היושב ראש איננה מביכה את ועדת החוץ והבטחון כך שתצטרך לדון בענין שאיננו בטחוני, כשהשיקול של הנשיאות היה לא בטחוני אלא מדיני. האם רצוי לדבר על כך מעל במת הכנסת?

א. רזיאל-נאור:

נראה לי כי סעיף זה הנו מצומצם ודחוק מאד. אין אמצעי אחר. לכן אני מקבלת את ההצעה ללכת לוועדת החוץ והבטחון.

היו"ר י. ישעיהו:

מבחינת דקדוקי לשון וניסוח - אין לנו ברירה אחרת.

(חברי ועדת הכנסת הולכים בעקבות שאר חבריהם בוועדות השונות של הכנסת, מרימים כוסית לכבוד סיום המושב הראשון של הכנסת השביעית, כשהם מאחלים "לחיים ולשלום"...)

היו"ר י. ישעיהו:

אנו עוברים לסעיף השני שבסדר יומנו - חוק הגנת הדייר, הוראות שונות (מס.2).

א. אנקוריון:

אני חושב שאין להעלות על הדעת שזה לא יהיה בוועדת החוקה, חוק ומשפט, שכן זהו חוק וצריך לדון עליו. נכון שיש שם גם אלמנט שנוגע לשאלת השיכון, לשאלת העתיקות וכו'. נראה לי בכל זאת שזה צריך לעבור לוועדת החוקה, חוק ומשפט.

היו"ר י. ישעיהו:

דיבר אתי יושב ראש ועדת הכלכלה. הוא אמר שאם אתם רוצים להעביר את זה לוועדת הכלכלה, אז אולי תהיה ועדה משותפת עם ועדת החוקה.

מ. זר:

אין ספק שבעיה זו חייבת להיות בוועדת החוקה, חוק ומשפט. אבל מה לעשות והבעיה הזו נוגעת לשיכון... לכן אני חושב שהיא שייכת לוועדת העבודה. החוק איננו כה פשוט, וגם לא קל. לכן אני מבקש שהפעם נסכים שתמנה ועדה משותפת של ועדת החוקה וועדת העבודה.

היו"ר י. ישעיהו:

זה נובע מסמכויות הוועדות, ולא מסיבה של מומחיות. אנו חייבים להחליט פה סדר עבודה תקין של הוועדות. אני אומר, כי אם בעבר זה היה בוועדת החוקה, חוק ומשפט, הרי שצריך להמשיך בזה. מכל מקום, ועדת העבודה לא תתרום במקרה זה.

צ. צ'מרמן:

הטענה של ח"כ אנקוריון היא כי כאשר המטריה נוגעת לוועדת החוקה, חוק ומשפט, אז צריך להעביר אותה לשם. האמת היא, שבעיה זו נוגעת גם לוועדת העבודה, גם לוועדת הכלכלה וגם לוועדת הכספים. אבל אם שר מעוניין שהחוק הזה יתבצע, הרי שצריך להעביר אותו לוועדה אחת. ואם לוועדה אחת, אז עדיפה ועדת החוקה, חוק ומשפט.

היו"ר י. ישעיהו:

יש בפנינו שתי הצעות - האחת, להעביר לוועדה משותפת, והשנייה - לוועדת החוקה וועדת העבודה.

ה צ ב ע ה

6 - בעד ההצעה להעביר את חוק הגנת הדייר לוועדת החוקה, חוק ומשפט

2 - בעד ההצעה להעביר את החוק הנ"ל לוועדת משותפת

ההצעה להעביר את חוק הגנת הדייר לוועדת החוקה, חוק ומשפט - נ ת ק ב ל ה

היו"ר י. ישעיהו:

אנו עוברים לסעיף 71"א של תקנון הכנסת -
נוסח חדש. (קורא את הנוסח החדש במקום
סעיפים 71"א, 71"ב, 71"ג, 71"ד; כמו כן קורא היושב ראש את
הצעות חברי הוועדה א. אנקוריון, ר. ארזי, ז. הרינג, א. רזיאל-נאור,
וגם של מר שר):

הצעת ח"כ ארזי אומרת: במקום סעיף א' -

"א. אחרי ההנמקה לפי סעיף קטן א' ישיב
עליה חבר הממשלה המדבר בשמה. על רצונה של הממשלה להשיב תמסר הודעה
מראש ליושב ראש הכנסת בהנמקה על הסירוב להשיב להצעה.

ב. לא השיב חבר הממשלה להצעה לסדר היום.
רשאי חבר הכנסת להציע להוריד את ההצעה מסדר היום או להעבירה לוועדה."

הצעת ח"כ אנקוריון אומרת:

"ב. אחרי ההנמקה לפי סעיף קטן (ב),
ישיב חבר הממשלה המדבר בשמה. לא השיב חבר הממשלה, רשאי להתנגד
להצעה אחד מחברי הכנסת. לאחר מכן יעמיד יושב ראש הישיבה את ההצעה
להצבעה בעד ונגד.

הנושא בסדר היום של הכנסת."

הצעת ח"כ הרינג לסעיף 71"ב(ב) אומרת:

"א. אחרי ההנמקה רשאי השר הנוגע
בדבר או שר אחר שנקבע ע"י הממשלה להשיב על ההצעה לסדר היום.

ב. לא התייחסה הממשלה להצעה לסדר היום
והודיעה על כך מראש ליושב ראש הכנסת, תינתן אפשרות לחבר כנסת מסיעה
אחרת ליטול רשות הדיבור ולהתייחס להצעה לפני ההצבעה."

הצעת ח"כ א. רזיאל-נאור היא כדלקמן:

"אחרי ההנמקה לפי סעיף קטן (א) רשאי,
להשיב חבר הממשלה המדבר בשמה, או חבר הכנסת. לאחר מכן יעמיד היו"ר
הישיבה את ההצעה להצבעה בעד ונגד.
על רצונה של הממשלה להשיב לפי הסעיף
הנ"ל - תמסר הודעה מראש ליושב ראש הכנסת."

הצעת מר שר לסעיף 71"ב(ב) היא כדלקמן:

"ב(ב) אחרי ההנמקה לפי סעיף קטן (א),
רשאי חבר הממשלה המדבר בשמה, או חבר מחברי הכנסת, אם לא בקשה הממשלה
להביע דעתה בדבר ההצעה, להציע כי ההצעה תידון בכנסת, תידון בוועדה
או לא תועלה כלל על סדר היום של הכנסת.
הממשלה תמסור הודעה על בקשתה להביע
דעתה בדבר ההצעה.

ג) לא הוצעה כל הצעה כאמור בסעיף
קטן (א) בתשובה להצעה לפי סעיף קטן (ב) יעמיד יושב ראש הכנסת את
ההצעה לדון בנושא להצבעה בעד או נגד."

"סעיף חדש - נתקבלה הצעה להעמיד
נושא בסדר היום. ייכלל הנושא בסדר היום של הכנסת."

ועתה, הצעתי שהיא כדלקמן:

"סעיף 71"א (א) - בדיון על הצעה

לסדר היום יפתח חבר הכנסת המציע או חבר אחר מסיעתו שנחבקש על ידו או על ידי סיעתו, והוא רשאי להנמק את הצעתו בשיעור זמן של 10 דקות.

(ב) אחרי ההנמקה לפי סעיף קטן (א)

רשאי חבר הממשלה, המדבר בשמה, להציע שהנושא המוצע יידון בכנסת, יידון בוועדה של הכנסת, או שלא יועלה כלל על סדר היום של הכנסת.

(ג) הציע חבר הממשלה שהנושא המוצע לא

יועלה כלל על סדר היום של הכנסת, ינמק הצעתו בשיעור זמן של 20 דקות, ואם הציע שהנושא המוצע יידון בכנסת או יידון בוועדה של הכנסת, ינמק הצעתו בשיעור זמן של 10 דקות.

71"ב - לא בקשה הממשלה להביע דעתה

בנושא המוצע לסדר היום, רשאי אחד מחברי הכנסת להציע שהנושא המוצע לא יועלה כלל על סדר היום של הכנסת. כן רשאי חבר אחד מחברי הכנסת, בין מסיעתו של בעל ההצעה לסדר היום ובין שאינו מסיעתו, להציע שהנושא המוצע יידון בוועדה. שיעור הזמן שיינתן לחבר הכנסת המציע להנמק הצעתו הוא 5 דקות.

71"ג - בקשו מספר חברי כנסת להציע

אחת מן ההצעות האמורות בסעיף 71"ב - תינתן רשות ההנמקה לאחד מהם לפי סדר הגשת בקשותיהם, וזכות הקדימה תהיה לחבר הכנסת שלא מסיעתו של בעל ההצעה לסדר היום.

71"ד - בין שהוגשה הצעה כאמור בסעיף

71"א(ב) או (ג) ובין שלא הוגשה, רשאי בעל ההצעה לסדר היום לחזור ולהציע שאם לא תתקבל הצעתו יידון נושא הצעתו בוועדה של הכנסת. הצעה כאמור לא תנומק."

בסייפה באה גם תשובה למשאלתו של

ח"כ בי"בי, שכך נאמר "רשאי בעל ההצעה לסדר היום לחזור ולהציע שאם לא תתקבל הצעתו, יידון נושא הצעתו בוועדה של הכנסת." אפשרות זו ניתנת למציע בסוף הדיון. כלומר, בתחילה הוא פותח את הדיון, ואכן כך כתוב. הוא איננו פותח בזה שהוא מציע להעביר לוועדה, אלא הוא מציע שהכנסת תקבל הצעתו.

מכל מקום, אני חושב שהדברים מכוסים

בסעיפים מ-71"א עד 71"ג.

ר. ארזי:

דומני, כי הצעת היושב ראש כוללת כמעט את הצעות חברי הכנסת, אבל אעיר כמה הערות:

- הייתי מציע למחוק ברישא של סעיף 71"א (א) (בשורה השניה) את המלים "שנחבקש על ידו או על ידי סיעתו".

- את סעיף 71"א(ג) אני משבח, אבל אני

מציע שיינתן לחבר הממשלה המציע להעביר את הנושא המוצע לוועדה זמן של יותר מ-10 דקות כפי שמוצע כאן, משום שזמן זה של 10 דקות אינו מספיק כדי לנמק.

- לגבי סעיף 71"ד, בשורה השניה, כתוב

"לחזור ולהציע"... מדוע לכתוב "לחזור ולהציע"? מספיק אם יכתב רק "להציע". זה חוסך את הזמן למישהו אחר אשר יאמר כי הוא מציע להעביר לוועדה.

מכל מקום, ההצעה הזו כמוצעת על ידי

היושב ראש, נראית לי.

א. רזיאל-נאור:

ברצוני להעיר כמה דברים: אינני נלהבת מהרצון לחסוך זמן. לא נורא אם יתייחסו לבעיה ויבררו אותה מכל הצדדים. ואם חבר ממשלה רוצה לנמק מדוע להעביר לוועדה, נותנים לו 10 דקות... הרי הכנסת עצמה איננה יכולה להכנס לדיון, ויכול לפגוע במשהו. כל הבעיות שמועלות לסדר היום באות כדי למשוך את תשומת לב הכנסת והציבור לנושא מסויים... אז מדוע לגדור בפניו את הדרך? זה איננו מעמיד את הכנסת באור נאה כשמגבילים בזמן. מדוע להגביל בחמש דקות? מי שכואב לו, מה יוכל לדבר במשך זמן זה? מדוע לגזול ממנו את מה שיש ברצונו לומר? אז נ"תן לו עוד חמש דקות...

צ. צ'מרמן:

אני מצטרף לדברי ח"כ ארזי בזה שהוא שיבח את הצעת היושב ראש.

אף לי כמה הערות: אני מציע שהסעיפים (ב) ו-(ג) יאוחדו. ולגבי הזמן כדי לנמק את ההצעה - לא יותר מ-20 דקות. לדעתי, איננו צריכים להגביל את השר בזמן. נשאר לו את ה-20 דקות. זה לא משנה מעצם העניין, אלא זה מפשט יותר את העניין כדי להסבירו.

לפי בקשתו של ח"כ ארזי בסעיף 71"ג, לומר לפי סדר בקשותיהם, אני מציע לכתוב לפי סדר פניותיהם.

ה"ר י. ישעיהו:

לפניה יש משמעות אחרת. אני חושב שאפשר לכתוב פניותיהם, שכן זה לא פחות

מבקשותיהם.

צ. צ'מרמן:

לגבי סעיף 71"ד אני חולק פה על דעת שכני, ח"כ ארזי. לא בכל מקרה יכול המציע לטעון בוועדה. בסעיף קטן (ב) ישנן כל האפשרויות לממשלה. היא יכולה להציע לדון, לדון בוועדה, לדון במליאה. אותו דבר ב-(ג). לכן אני אומר, כי אם לא נתקבלה הצעתו לדון במליאה, יכול אז המציע אם מישהו אחר לא עשה זאת, להציע שזה יידון בוועדה.

אם הממשלה מציעה לדון בנושא במליאה, זאת אומרת שהיא מקבלת את דעת המציע; אבל יכול להיות שההצעה לדון לא תתקבל, אז הוא יכול באופן אלטרנטיבי להציע, או לפי הצעתו של השר, לדון בוועדה.

מ. ביבי:

יש לי כמה הערות: לגבי סעיף 71"א(ב), כחוב: "אחרי ההנמקה לפי סעיף קטן (א) רשאי חבר הממשלה, המדבר בשמה, להציע שהנושא המוצע יידון בכנסת, יידון בוועדה של הכנסת או שלא יועלה כלל על סדר היום של הכנסת". מדוע לכתוב "שלא יועלה כלל על סדר היום של הכנסת"? הרי הוא בקש להעלות את הנושא על סדר היום, והוא למעשה מועלה... (היו"ר י. ישעיהו: זו בקשה לכלול סעיף בסדר היום).

אני מעלה הצעה לסדר היום, השר מבקש להסיר אותה מסדר היום... אין המדובר בניסוח של "יועלה" או "מסיר"...

א. רזיאל-נאור:

אם כן, לא היינו חוזרים לסלביזיה אחרי 3 חדשים. בעל ההצעה מנמק מדוע הנושא חשוב בעינינו, עד כדי כך שהכנסת תדון בו...

אולי צריך לכתוב "יידון"?

מ. זר:

לפי דעתי, היה ניסוח לא מדוייק כל הזמן, מפני שהבקשה היא הצעה להוסיף סעיף הצעה לסדר היום".

היו"ר י. ישעיהו:

קודם נכנס סעיף לסדר היום, ואחר כך מתקיים דיון.

מר שר:

כשאומרים להוריד מסדר היום, הרי זה נעשה לאחר שמצביעים בעד או

היו"ר י. ישעיהו:

נגד ההצעה, אם לקבלה או לדחותה.

הנוסח "לא יועלה" - אינו מתקבל על שומעיו...

מ. ביבי:

אם כן נכתוב "יידון", או "שלא ייכלל בסדר היום".

היו"ר י. ישעיהו:

אינני מקבל את החלוקה של 10 ו-20 דקות, משום שהיושב ראש לא ידע מה לקצוב לשר.

מ. ביבי:

מי שעולה לדוכן צריך להגיד מה מציע ולאחר מכן מה ינמק...

היו"ר י. ישעיהו:

אין לנו סעיף האומר שקודם כל צריך להודיע. אנחנו יודעים מראש שהמציע הוא כשיש מספר מציעים, קשה להסתפק ב-20 דקות.

מ. ביבי:

לגבי סעיף 71"ב: אני סבור כי יש למחוק את המלים "בדבר הנושא המוצע", ובמקומן לכתוב "בנושא המוצע לסדר היום".

הוא הדין לגבי המלים "לא יועלה כלל" -

שזה יהיה כמו בסעיף הקודם.

ועוד אני מציע - למחוק בשורה השלישית את שתי המלים האחרונות "בין מסיעתו" עד "ובין שאינו מסיעתו" שבשורה הרביעית. בדרך כלל אנחנו צריכים לגרום שזה כל חבר כנסת. אולם, כשאנחנו לא רוצים לכלול כל חבר כנסת, אזי צריך לפרש.

לדעתי, מיותרות המלים "רשא כל חבר מחברי

הכנסת", על כן צריך למחוק אותן.

בסעיף 71"ד אני מציע - וכאן אני חוזר על הצעתי האומרת, כי המציע יכול עם עלותו על הבמה להציע שיחייב דיון, או בהסכמת השר להעביר לוועדה. הצעתי זו באה לחסוך מדברי המבקשים להציע הצעה נוספת.

א. אנקורי יונן:

אודה על האמת כי רצייתי לקבל את הנוסח כמו שמוצע פה. אבל בקשתי להעיר כמה

הערות בעקבות הוויכוח שהיה פה.

לגבי סעיף 71"א(ב): הצעתו של ח"כ ביבי

לגבי המלים "שלא יועלה כלל על סדר היום של הכנסת" - לא נראית לי דבר זה תיב להיות כתוב באופן ברור. הרי הצעה לסדר היום זה נסיון לתרגם את המלה *motion* שבאנגלית, ובעברית לא מצאו את התרגום ההולם. (מר שר: זה המרצה בלבד. "application by motion" - זה בקשה בדרך המרצה. ו- "point of order" - זה הצעה לסדר.)

אני חושב שאנחנו צריכים לנקוט לשון

אחידה. ח"כ ביבי אמר "יידון בכנסת", או "שלא יועלה על סדר היום".

א. אנקורי'ון:

ואני מציע לכתוב בסעיף קטן (ב) "או שלא יידון כלל בכנסת", ואז אתה פותר את כל הסבר הזה. על כל פנים, אני מציע שתנקט כאן לשון אחיד.

אני בדעה שבסעיף 71"ב צריך להשאיר את המלים "בין מסיעתו ובין שאינו מסיעתו", וזאת משום שהענין הוא בזה שבכנסת בנוי הכל על פרינציפ של סיעות. במקומות רבים אנחנו נותנים ביטוי לסיעות, ואכן צריך לומר זאת בפירוש. מכל מקום, אני מציע להשאיר את המלים "בין מסיעתו ובין שאינו מסיעתו".

א. רזיאל-נאור:

אין זו התנגדות ממשיכה, אלא להעביר לוועדה. בסעיף 71"ג כתוב כי תנתן זכות קדימה לאחד מהסיעה של בעל ההצעה.

א. אנקורי'ון:

בכל אופן אני מציע שנשאיר את זה כפי שכתוב פה.

לגבי השאלה ששאלה חברת הכנסת רזיאל-נאור, וגם חברים אחרים: הענין הוא בזה - יש הצעה להעביר לוועדה, ואז צריך לנמק. מלכתחילה צריך שיהיה ברור שההצעה להעלות לדיון כוללת את האלטרנטיבה, כלומר אם לא תתקבל ההצעה, יאז נדון בה בוועדה. כאן ברצוני להזכיר ליושב ראש כי מלכתחילה היתה זו גירסתו, שתהיה אלטרנטיבה.

אני מציע שיהיה דיון מלא, ואם לאו - אז אני מבקש שהנושא יועבר לוועדה. כי למה לנו כל המשחק הזה? אדם נאבק, וכל אחד ואחד מדבר ואז הופכים את הנושא לדיון שלם. ואין זו רק השאלה האם אנחנו רוצים לחסוך זמן? יש חשבון זמן חשוב מאד. אולם, הנאיל ואנחנו רואים כמה חברים מגיישים הצעות לסדר היום, אז עושים חלוקה פרופורציונלית, ואז יוצא רווח ולא הפסד.

בדיון על השאלה של הצעה לסדר היום מספיק שאחד ידבר בעד, ואחד ידבר נגד. לא צריך שכל אחד יעלה על "העגלה" הזו... אני אומר, כי אם אדם מציע לדון בשאלה מסוימת, אבל נמצא אחר שאומר כי לא צריך לדון בה, אז הוא אומר שאם לא מקבלים דעתו אז השאלה תועבר לוועדה.

אמרת קודם לכן, שאני מוכן לקבל את הצעת היושב ראש, שלא לומר בהתחלה, אלא בסוף, אבל בנימוקים נוספים. אך אם חברים יחשבו שמבחינה אססטית רצויה הצורה הזו - אהיה מוכן גם אני לקבלה. אבל אם לאו, ותהיה הצעה לתת למציע עוד פעם רשות דיבור אז אעמוד על כך שיש לתת לו רשות דיבור רק פעם אחת.

לדעתי, יש אבחנה בין התנגדות לבין תמיכה, ובצדק. אם שר רוצה לנמק התנגדות אז נותנים לו 10 דקות, וזה די והותר, וזה גם הגבול. אבל אם הוא רוצה להסביר, ללא נימוקים - הרע שגם אז מספיקות 10 דקות.

א. רזיאל-נאור:

ברצוני להעיר לדבריו של ח"כ אנקורי'ון: בדרך הטבע ההצעות לסדר היום מהינות סעיף הער ביותר של הכנסת, וזו ההזדמנות שחברי הכנסת יכולים להביע דעותיהם ואת יחסם לכל מה שאיננו צמוד לממשלה שהוגש על ידי הממשלה. הכנסת זה בית נבחרים, ולחבריה יש מה להגיד בשם שולחיהם. לא צריך להמציא המצאות שתחבלנה באפשרות של חברי הכנסת מכל הסיעות...

קיימות שלוש אפשרויות לגבי כל הצעה: הצעה מתקבלת, הצעה נדחת, הצעה מועברת לוועדה. מדוע שהמציע יגיד מראש שהוא מסכים להעביר לוועדה? ... מדוע שהשר יסרח, יתייחס לנושא וכו'...? יוצא שהוא ידבר אל הפרוטוקול, אל העתונות, אל הציבור. זה יהיה נטול ענין. מכל מקום, מחפיקי דנו שהפרלמנט יהיה מענין, ולא משעמם. לא צריך לנטול את רוח הקרב ואת רוח החיים שיש בנושא הזה. אני מסכימה שלא תשלל האפשרות מחבר כנסת שיש לו מה לומר בנושא... אדרבה, שידברו...

מ. זר:
אני תומך בזה שתהיה לשון אחירה
בסעיף 71"א(ב) - שהנושא יידון

במליאה, בוועדה... או שלא יידון...

לגבי סעיף 71"ד - אני נוטה להסבר
שניתן על ידי חברת הכנסת רזיאל-נאור. חבר כנסת מציע הצעה, וכוונתו
היא שזה יהיה נדון במליאה. נכון שאנחנו יודעים שזה הסדר שנעשה
מראש כי זה יועבר לוועדה. (מ. ביבי: לאו דוקא) בדרך כלל הכוונה
היא שיתקיים דיון.

כאשר השר מציע להעביר לוועדה, אז
יושב ראש הכנסת שואל: האם אתה מסכים? אכן יש כאן ניצול לרעה של
נאום של עוד חבר כנסת. מכל מקום, חבר כנסת יודע מראש שזה יועבר
לוועדה, ולכן דעתי היא שאין מקום לכל דבר אחר.

ז. המר:
ברצוני להעיר שתי הערות: לגבי סעיף
71"ב - אני מציע שבמקום "לא יועלה"

יבוא "לא יידון במליאה"...

זאת ועוד: בכדי להעביר את הסעיף - אני
חושב כי כאן יש אבחנה לגבי "מסיעתו ובין לא מסיעתו"... לאחר שנבין
את הסעיף ונחליט מה אנחנו רוצים, הרי שאז נחליט - האם יכול חבר סיעתו
להציע להסיר מסדר היום? אם כן, הרי שצריך לכתוב כאן "אחד מחברי הכנסת".
אז, לכאורה, זה גם חבר מסיעתו. אם חבר סיעתו יכול, אז זה צריך להיות
כתוב בהתחלה שכן זה מכוון לשני המקרים. בכל אופן, אסור למחוק את זה.

מר שר:
כמה הערות: א) למעשה, כשהצעה עולה
לסדר היום, אז מסתכלים אם השר ישנו.
אם הממשלה מתחייבת לנושא - כפי שהיה בתקנון הקודם שבו הממשלה צריכה
להודיע מראש שהיא מתחייבת לנושא, הרי זה דבר טוב שכן אז נוחנת הממשלה
לאחד מחבריה להשיב.

לגבי סעיף 71"ב: לדעתי, לא כלולים כאן
כל האפשרויות. האפשרות הראשונה, כמובן, היא - שהממשלה איננה מדברת
בכלל. אלה הם מקרים נדירים, אך קיימים. ראיה לכך הוא ענין הנוכחות
בכנסת. הממשלה יכולה להחליט שלא לדבר. וזה צריך להיות סעיף אחד.

ועתה, צריך להיות סעיף אחד: שר עולה
ומביע את דעת הממשלה... היא יכולה להסכים להביע דעתה במליאה... היא
גם יכולה לבקש להעביר את הנושא לוועדה, או להסיר אותו מסדר היום.
הממשלה מציע לדון במליאה, אבל יכול חבר כנסת להגיד: רבותי, אל תדונו
בנושא... הוא איננו חשוב וכו'... זוהי זכותו.

ב) יכול להיות חבר כנסת אחר שאומר,
כי למרות שהנושא איננו חשוב הוא מציע לדון בו בוועדה.

למעשה, סעיף 71"ב איננו נותן את כל
האפשרויות, והוא גם איננו מכסה את השוהה הראשונה; כשהממשלה משיבה,
יש תמיד אפשרות להציע את ההצעות החלופיות. לכן אני אומר כי צריך
לנסח את הסעיף 71"ב הזה שבו יכלול את כל האפשרויות.

ג) סעיף 71"ג: הנוסח המוצע איננו ברור
די צרכו עקב המלים "לאחד מהם". אם ישנם ששה מציעים, בעלי שש הצעות - לא
ברור אם כל אחד מהם יכול לעורר את הבעיה מחדש...

על כל פנים, הייתי אומר שצריך להתחייב
לכל הצעה לחוד, כי אין דרך אחת אלא אם מקבלים את ההצעה שלא יותר מאדם
אחד יעלה נושא אחד. הואיל וזה נפל, אזי סעיף 71"ג המדבר על אחד מהם,
הרי שתכונה היא בכל אחת מההצעות ובכל אחת מהאלטרנטיבות המנומקות.
מכל מקום, לא יתכן שלאותה הצעה ידברו שני מציעים. שני חברי כנסת
אינם יכולים להציע לגבי הצעה אחת להוריד אותה מסדר היום, אלא רק אחד,
וזה מה שכתוב קודם לכן.

א. רזיאל-נאור:

לא צריך לכתוב הכל. יש להשאיר את זה לשכל הישר.

מר שר:

השכל הישר אומר: תן לכל אחד לדבר עד שמגיע יום אחד ואומרים, לאו... .

אני מציע שהניסוח יקבל הבהרה יתרה,

כי העקרונות כבר נחקבלו.

היו"ר י. ישעיהו:

לגבי סעיף 71"א(ב): אני בעד זה שנכתוב "לא ייכלל בסדר היום" במקום "לא יידון בכנסת", כי הכוונה כאן של המציע שהוא מבקש לכלול בסדר היום סעיף מסוים. אני חושב כי התוצאה היא אותה תוצאה, אבל נדמה לי כי זה יותר אסטטי לומר "שלא ייכלל בסדר היום";

(ב) לגבי השרים: כששר מציע שלא לדון בכנסת, הוא צריך לנמק מדוע, ואז יש לו זמן של 20 דקות. כשהוא מציע להעביר לוועדה, או לדון בכנסת, או שהוא תומך בהצעה - דיו 10 דקות. (מ. ביבי: כיצד יכול שר הבטחון לנמק תוך 10 דקות בענין הטיילים, למשל?)

הגבלת השרים בזמן לא יצא ממני, אלא

מהוועדה של הכנסת הששית, וזה נמשך כאן. אין ספק שלהגבלה זו יש כל מיני השלכות, ואחת מהן היא כשיש 4 הצעות ואז השר משיב לארבעתן. כיצד תיחשב את זה - 20x4?

אני הייתי משאיר את זה כך והמשמעות היא של 20 דקות. השר עונה כשהוא מסיר מסדר היום. מספיק 30 דקות... אני מוכן ללכת ל-30 דקות לגבי מקרה ששר מציע להוריד מסדר היום... דיו ב-30 דקות. אולם, כשהוא מציע לדון או להעביר לוועדה - דיו ב-10 דקות... אם אתם רוצים 30 דקות ו-20 דקות - בבקשה. יש בין השרים כאלה שמקצרים, ויש שמרחיבים את הדיבור.

א. רזיאל-נאור:

אני בעד 30 דקות לגבי כל המקרים, מבלי לדבר אם תשובתו היא חיובית או שלילית.

היו"ר י. ישעיהו:

הבאתי בחשבון שלא יכול להיות מצב כזה שסיעה בת שני חברי כנסת - אשר אחד

מציע לדון, והשני מציע להוריד... אמנם אפשר לשנות בכנסת בדרך זו... לכן נראה לי שברי"ש - כאשר אחד מחברי הכנסת מציע שלא ייכלל בסדר היום - פה לא באה הבהרה אם מסייעת או לא מסייעת - שלא ייכלל, שכן לא יכול להיות כלול על חבר מסייעת;

בסעיף 71"ג - צריך גם כן להבהיר.

אנחנו כבר נחקלנו בתופעה הזו של משחק הגחוך בכנסת... .

ביחס לסעיף 71"ד - גם לי נראה שצריך

לשנות את הניסוח כך שיובן כאשר לא הוגשה הצעה להעביר לוועדה, יכול בעל ההצעה עצמו להציע שיהיה נדון במליאת הכנסת, ואז בלי הנמקה. כלומר, קודם כל, הוא נאבק על הצעתו לדון.

מר שר:

האמת היא שיכול להיות כי אפשר להציע את זה לפני הצבעה. אבל לדעת אפטר

לבקש לדון בוועדה... הסעיף צריך להיות כתוב כך שתהיה אפשרות לעשות זאת בתוך המשחק: הוא עומד על הצעתו. כניעה - זה פשוט לא יפה... אם כן, שזה יעשה לאחר ההצבעה. לאחר ההצבעה, אחרי המעבר של השלב הראשון, הוא עצמו יציע להביר לוועדה בלי הנמקה.

ר. ארזי:

כמה הערות קצרות: אני סבור שלגבי הזמן המוקצב לממשלה, יש לתת 20 ו-10 דקות. יכול להיות שהממשלה תפנה את תשומת לבנו שזה חייב להיות בתקנון הממשלה... (מר שר: זה נמצא בתקנון הכנסת) אם כן, אני תומך במתן זמן של 20 דקות ו-10 דקות.

(ב) אני מציע שאנחנו לא נלך בדרך המאפשרת לחבר מאותה סיעה להציע דבר שעומד בניגוד לזה שהציע מציע ההצעה לסדר היום. לדעתי, אנו עלולים על ידי זה להכניס אנדרלמוסיה ללא כל צורך. יכולים להיות כמה חברי כנסת אשר יציעו הצעות מנוגדות אחת מהשניה...

(ג) שוכנעתי מדברי חברת הכנסת רזיאל-נאור לגבי סעיף י"ד - שזה יכול להיות רק במקרה האחרון, ולא מ"ד, וכאן הייתי מציע להוסיף 5 דקות כדי לאפשר לו לנמק לאחר שהצעתו נפלה בהצבעה.

היו"ר י. ישעיהו:

אנחנו נעשה כאן מעשה שאגב אורחא נראה אותו כאבסורד. מר שר הציע כי לאחר ההצבעה להוריד מסדר היום, שחבר הכנסת יאמר ממקומו שהוא מסכים להעביר את הצעתו לוועדה.

ה ו ח ל ט

לתת ליושב ראש הוועדה ולמר שר לנסח מחדש את הסעיפים 71"א (א)(ב)(ג), 71"ב, 71"ג, 71"ד, לפי רוח הדברים שהושמעו בישיבה זו.

היו"ר י. ישעיהו:

כנראה שנצטרך לשבת עוד ישיבה אחת, אשר נקיימה בירושלים, בין ראש השנה לסוכות.

תודה רבה. אני נועל בזה את הישיבה.

הישיבה ננעלה בשעה 15.00.